

Nasilje ni pot za reševanje konfliktov

Naša četrt

V mojem misijonu v Mehiki – v revni predmestni župniji, ki zaobsega 50 tisoč vernikov se srečujemo z vsakovrstnimi stiskami. Ena od njih je prav gotovo nasilje. Prepogosto je ravno nasilje po domovih. Na žalost je skoraj normalno da možje pretepajo žene. Še večja sramota pa je, če žene pretepajo moške, kar se tudi zgodi. Ponoči se pogosto sliši streljanje, kar pomeni da bomo najbrž spet imeli kakšnega mrtvega ali pa vsaj prestreljenega.

Lahko bi rekli, da Mehičani ne znajo na miren način reševati probleme. To se pozna že, ko se peljemo v koloni po prenapolnjeni cesti, slišimo kletvice, psovke... saj je mogoče tudi po drugih deželah isto, samo da imajo zaprta okna. Nižji standard pomeni ob vročini odprta okna, tako da si kar direktno povedo »sočne besede«. Z nasiljem pa se na žalost ne da reševati nasilja.

V župniji, kjer delujemo sestre frančiškanke Marijine misijonarke, poizkušamo delovati ravno na tem področju. Želimo ozaveščati, da je pomembna kvaliteta človeških odnosov. Z nasiljem bom pri drugemu najverjetneje sprožil nasilje. Jezus pa nas vabi naj odpuščamo in celo ljubimo naše sovražnike. To je zelo lahko dokler nimamo sovražnikov, če nam je pa nekdo ubil sina, pa zadeva postane še kako resna in težka. Sveti Frančišek je veliko delal na spravi. Zavedal se je, kako je pomembno, da živimo v miru. Zato je ravno za pozdrav izbral: Mir in dobro.

Sestre skupaj z župnikom se zavedamo, kako pomembno je, da živimo po evangeliju in da Jezus Kristus spremeni naše življenje.

Zato imamo v župniji majhne biblične skupine, kjer skupaj premišljujemo božjo besedo in iz nje izluščimo konkretna dejanja, ki kakor kapljice dežja počasi spreminjajo naše življenje in korak za korakom tudi družbo.

Tudi do oseb s posebnimi potrebami se večina nasilno obnaša, pogosto pa se jih sramuje lastna družina. Na tem področju je potrebno veliko dela, da sprejmejo drugačnost in da telesne pomanjkljivosti ne razumejo kot božjo kazen, kar je zelo zakoreninjeno v mehiški miselnosti.

Bog nas je ustvaril edinstvene in neponovljive. Zakaj se moramo stalno primerjati in se ne znamo preprosto veseliti drugačnosti? To bi nam pomagalo, da bi dosti bolj živeli v miru in medsebojnem sožitju.

Barbara Čuk

Člani biblične skupine, ki se srečujejo na domu in premišlujejo božjo besedo.

Kevin, ki se je rodil s cerebralno paralizo in so mu dali samo dve leti življenja – sedaj pa je star že 17 let.